

ЕЗОТЕРИЈА И (ГЕО)ПОЛИТИКА: ЈЕДНА ТРАНСЦЕНДЕНТАЛНА СТРАТЕГИЈА ЗА „ВЕЛИКУ ЕВРОПУ”

Преокрет ће бити духовни

Оно што се подразумева под „сасвим другачијом контра-стратегијом” не ставља одлучујући акценат на велику материјалну конфронтацију између Европске Уније и САД, у актуелном америчком покушају да овладају планетом, јер је то конфронтација над којом смо, можда, већ изгубили контролу. Потпуно супротно, тежиште је на духовном револуционарном излазу из искушења, до којег ће доћи на самом крају садашње дубоке политичко-историјске кризе и без обзира на њен исход. Шта је наш удео у том отварању које мора да се догоди? И да ли ће бити по Писму: „Затим се појавила на Земљи и живела је међу људима”?

Пише: Жан Парвулеско

После краја Немачког римског царства поље „биће” је, у Европи, онтолошки ушло у дефанзиву. Неумољиви спољни обруч „не-бића”, опкољавање које врше првобитне тмине, прапостојеће, хаос и ништавило, безмерно су гутале простор и он је постајао све мањи за „биће”, све до његовог скорог и најављеног нестанка. Али, све док га буде, макар се радило о бескрајно мајушном остатку, ништа још није изгубљено. Са друге стране, ако буде уништено, неће бити више никакве, баш никакве могућности да се ишта учини. Све док макар и пламичак буде одолевао тмини биће могуће да се све изнова распламса из њега, да се живот врати и да овлада. Али, нестанком *пламичка* све ће се заувек угасити.

Ми смо данас у тој ситуацији. У тајној борби *пламичка* који наспрам неизмерја вечности тмине још увек одолева на граници између „бића” и „не-бића”, опстајући на ногама уз пророчанско питање: „Колико ће још времена да одолева?”

То „колико ће још времена да одолева” сада зависи само од нас самих. Ми смо задњи, ми смо једини преживели крај свих наших. Ми смо последњи батаљон који се бори, „свети батаљон”.

Корнелије Кодреану је говорио својим пријатељима да је једино важна она битка после задње битке; да би се све добило на крају, треба почети тако што ће се све трагично изгубити. А није ли Хорија Сима пророковао, после Мадрида, да ће „задња велика битка” наших бити изгубљена и да ће, у истом часу када буде изгубљена, ступити на сцену „сила невидљивих”, „тајна армија”, „бела армија” наших хероја палих у борби и наших мученика, која ће изаћи на бојно поље да би све променила. Светло лице богиње Викторије је још увек под велом и стварно одлучујуће херојство мора да буде прикривено све до краја.

И ако је сигурно да је само извесна супериорна, тајна, предодређена духовна класа створена да заиста разуме ту перспективу крајности, и да је, уз неопозиво онтолошко урушавање данашњег времена, она у процесу потпуног нестајања, није мање извесно – и, ма шта се на то рекло, ни мање *доказано* – да неки елементи те посебне припадности још увек опстају делујући у сенци, тамо где је потребно, и да неће пропустити прилику да изврше свој задатак до краја. То ипак оставља одшкринут и чува потребни пролаз, на који се мора рачунати. Упркос свакој супротној очигледности. То је наш темељни завет, наша снага и наш опасни пут, наша тајна судбина.

ОТПОР НА ИВИЦИ ПРОВАЛИЈЕ

На крају „задњег великог циклуса” актуелне западне историје света, политичко-историјска конјуктура чинила се (за на оне који су знали да разликују оно што се скрива дубоко испод видљиве површине ствари), као и сад, на планетарном нивоу, оваквом: *коначна доминација*, скоро неограничена, у принципу се управо остварује према предвиђеним плановима. Заstraшујући „рад на црно” историје света, у његовој целокупности, већ је постао талац оперативних агенција „не-бића”, већ се ближи свом тајном циљу, још непризнатом. „Коначна доминација” САД, коју спроводи империјална организација не-бића, у данашње време је субверзивно мобилисана путем темељних потврда њеног „коначног довршења”. То је коначно довршење о којем је можда боље не говорити, да би се избегле непријатности које би могле да се десе.

Ипак, онај што још хоће да пружи отпор је сумрачни табор Европске Уније и Русије, великоконтинентални европски табор, „евроазијски”, који оличава највећа геополитичка осовина: Париз-Берлин-Москва-Њу Делхи-Токио.

Али једнако је извесно да се утврђени табор Европске Уније и Русије данас налази у стању коначне опкољености од стране „онтолошке анаконде” планетарне завере Вашингтона и онога што – или ко – то подржава, скривен у сенци из које напредује или покушава да напредује. Ако се схвата шта желим да кажем.

Сада је тренутак који је Вашингтон изабрао да би брзо спровео свој велики пројекат политичко-економске интеграције и „коначне нормализације” целог исламског геополитичког простора на Блиском истоку, у северноафричком Магребу, у Пакистану, односно пројекат *Greater Middle East*.

Дакле, Вашингтон је управо промовисао „непризнати садржај” свог пројекта *Greater Middle East*

на самиту Г8, од 8. до 10. јуна у Сеа Исланду, на Флориди, штавише, о елементу „безбедности” је расправљао врх НАТО пакта, 28. и 29. јуна у Истанбулу. Сасвим је извесно да је, мање-више формално, пројекат

Greater

Middle

East

Вашингтон „демократски наметнуо”. Али, већ се може предвидети да се ту неће стати.

Очигледно је да САД настоје свим силама да придобију значајно европско учешће у остваривању пројекта нормализације *Greater Middle East*-а који ће, према Вашингтону, морати да изроди, и неповратно шири, изван „демократски импулс”, неизмеран, на геополитичком простору о којем је реч. То ће бити нова форма „суперколонијализма”.

Дакле, ако је од највећег значаја то да будемо у стању да већ сада откријемо мрежу идеолошко-политичких, економских, културних и религиозних оперативних инфраструктура америчког пројекта *Greater Middle East*-а, онда то није само због извесно одлучујућих импликација на геополитичком простору исламске заједнице о којој се овде ради. Исту ту мрежу идеолошко-политичких и других оперативних инфраструктура Вашингтон ће, несумњиво, да користи као инструмент и као модел у оквиру свог конспиративног плана потпуне планетарне империјалистичке доминације, а то се односи, знамо, и на Европу и Латинску Америку.

Амерички „велики план” планетарног империјализма обухвата три конспиративне осе субверзивног напада: Блиски исток, Европа и Латинска Америка.

Дакле, истовремено на три фронта – Блиски исток, Европа и Латинска Америка – треба да се одвија контра-стратегичка којом се Европска Унија супротставља садашњој *планетарној* *зав*
ери
САД.

И све то се дешава у данашњем стању релативне идеолошко-политичке неприпремљености и огромног закашњења ЕУ у њеном покушају контра-стратешког супротстављања дестабилизаторским мерама и инфилтрацији империјалистичке планетарне завере САД која је у току. Због тога Америка и даље предузима своје прикривене офанзивне иницијативе, јер САД сматрају, прећутно, да су већ у потпуном

политичком рату, у „коначном политичком рату”.

Тако, изгледа да је предност коју су САД у односу на ЕУ стекле и одржале на планетарном нивоу, путем империјалистичке завере, у принципу неопозива. Можда та предност и јесте неопозива, бар на материјалном нивоу стања на терену оних снага које су САД већ доказано ангажовале. Политичко-дефанзивне положаје Европске Уније је антиевропски непријатељ пробио, а још више блокирао. Уз демократска условљавања на делу, „атлантски” антиевропски непријатељ може субверзивно да делује унутар Европске Уније, и то чак са европских положаја. Али то ће се променити.

Истовремено, Европска Унија и Русија су усамљене наспрам планетарног политичко-војног, економског, културног и „идеолошког” напора САД које су прешле у нову офанзиву. Припадност Индије, Јапана и латиноамеричког континента великоконтиненталном европском блоку, „евроазијском”, још је у стадијуму принципа (иако тај „стадијум принципа” све више добија на тежини и постаје све значајнији у драматичном планетарном одмеравању снага које је у току).

Унутар европског геополитичког простора суперактивни фронт субверзије управо напредује, у садашњем тренутку, пре свега кроз наметљиво афирмисање офанзивног и катастрофичног узлета социјализма, „социјал-демократије” на нов начин, узлета директно надахнутог и вођеног, из сенке, „црном страном” растварајућег и ништитељског деловања оперативних инстанци „не-бића”.

Што се тиче тог садашњег офанзивног узлета европских „социјализама” – који су сушта супротност веродостојном европском социјализму – довољно је навести чињеницу да од свог задњег конгреса, одржаног 24. априла, у Бриселу, „Европска социјалистичка партија”, која обухвата све социјалистичке партије Европе, има за свог генералног секретара Пола Размусена (Poul Rasmussen), за кога се зна да припада тајној служби „нео-троцкистичке интернационале”.

Приликом свог устоличења за генералног секретара „Европске социјалистичке партије”, изјавио је: „После победа у Шпанији и Француској, ветар је повољан за европску левицу. Сада је наш циљ да помогнемо Италији да однесе наредну победу” (то се нешто касније и десило у Италији – прим. прев).

Лозинка Пола Размусена, усмерена на доминацију социјализма у Италији, изузетно је значајна. Вратимо се на њу и мислимо непрестано на њу: „Сада је наш циљ да помогнемо Италији да однесе наредну победу.”

ПОЈАВА НОВЕ „САСВИМ ДРУГАЧИЈЕ ПРОТИВ-СТРАТЕГИЈЕ”

Дакле, све се дешава као усред невидљиве, уништитељске, свеприсутне „тајанствене плиме” која је у надирању (можемо је можда назвати и „силама таме”, „Тајном Греха”). Та плима већ је заузела сав расположиви простор у актуелној историји да би силе бића нагнала на повлачење на „задњу линију одбране”, у потпуном окружењу силама „не-бића”.

Треба се, дакле, суочити са очигледним чињеницама: „Тмине напредују”. Као да ништа више не би могло да се учини. И, доиста, *ништа више не може да се учини*. Осим ако се изненада не догоди, у том већ коначном послу, револуционарна промена контра-стратегиије унутар нашег табора.

„Сасвим другачија контра-стратегиија” не ставља одлучујући акценат на велику материјалну конфронтацију између Европске Уније и САД, у актуелном америчком покушају да овладају планетом, јер је то конфронтација над којом смо, можда, већ изгубили контролу. Потпуно супротно, тежиште је на духовном револуционарном излазу из искушења, до којег ће доћи на самом крају садашње дубоке политичко-историјске кризе и без обзира на њен исход.

Нека се негде догоди дубоки, гигантски, тектонски покрет повратка бићу, тамо где мора да се деси, нека супертајна обнова „светог бића” позваног да се позабави стањем самоуништења и потпуне отуђености актуелне историје једног света на издисају.

Нека се добије на интензитету у невидљивом оно што ће се неповратно изгубити у видљивом, у начину израбљивања, на нивоу директног политичко-историјског супротстављања, на нивоу актуелног тоталног политичког рата, где се чини да ми управо пропадамо, да губимо трку.

Преместити сопствени простор оружаног сукоба, променити и сам начин борбе. Учинити тако да из најдубљег себе „Ватра Духа” изађе на светлост дана и да одмах уђе у борбу, на прву линију. Поново открити, на тај начин, велики жар који претходи „тоталном духовном рату”.

И док наше последње преостале револуционарне борбене снаге настављају очајничко чување одступнице и покушавају да добију на времену, нека се мале посебне групе наших сместе у тишини на врхове поларне, надљудске перспективе, одвојене од свега и надмоћне, да би се заједно интегрисале у невидљиви архипелаг пламтеће и прождируће ватре, жестоке духовне ватре предодређене да се скривено пробије на историјске и политичке територије које у садашњем часу управо губимо. На тај начин би се изнутра, одједном, повратио фронт и на видљивом плану и на општем плану поседовања тајних моћи које творе и разарају историју, подижу невидљиве надисторијске барикаде Духа који ће неподељено владати.

Нека се нове хијерархијске инфраструктуре тако афирмишу да створе себи, у невидљивом, високе поларне зидине, светле, безгреховно саздане, неразориве, зидине нашег отпора завери „не-бића” која је у току и још увек привидно свуда у моћи, али која ће, пред дубоком обновом светог, престати да буде „оно што оно никада није било”. Јер једина права моћ темељно припада бићу, а не „не-бићу” које не бива.

Дакле, *васкрснути свето*, све је у томе. Поново концентрисати свет и његову историју око светог и врелог живог бића и учинити да се то поновно концентрисање светог отелотвори у „апсолутном концепту”, у бићу са идентитетом који тајно има надисторијску предестинацију, спаситељску, као провиђење, чак „божанску”. Нека се нови концепт „апсолутне историје”, нека се биће чекано кроз векове уздигне из подземља историје против хаотичног изливања не-историје која је у току. Тако да привидно краљевство Анти-Краљевства доживи свој крај и да се „уради оно што се мора урадити, онако како је то одувек проречено”.

ЗА ОСЛОБОЂЕЊЕ АЈА СОФИЈЕ У КОНСТАНТИНОПОЉУ

Како радити да би тај „потпуни преокрет краја”, оно што традиционална индијска доктрина назива *Paravrtti*, могао да се стварно деси у овим годинама и кроз векове? Шта треба радити да се догађај убрза, да се изазове његов долазак? Како интервенисати? Шта је наш удео у том отварању које мора да се догоди?

Стара, дубока, тајна традиција Запада је раније то рекла, „све то” увек је бивало речено, у ранијим делима и делима попут оних што су написали Рене Генон или Јулијус Евола о томе се говорило. Ја лично, у мојих једанаест романа, све сам то рекао – понављам, *све рекао,*

јер

час је заиста дошао

– и то на отворено афективан начин, иако још нико није приметио да о томе треба да води рачуна. Ствари би тако требало да се раде: нека скуп дубинских тајни из древних најтајнијих есхатолошких дубина, најзобрањенијих, сада буде разоткривен и нека нико, пак, не хоти и не може ништа да схвати. А сада

час је стварно дошао

: то је прва ствар која мора свакако да се схвати када се човек лично нађе на позицијама, изнад задње провалије, на позицијама „другачије нове стратегије”. Да схвати: ради се о томе да обавимо наше без даљег чекања. Без оклевања. „Нова другачија контра-стратегичка” за коначно ослобођење највеће Европе, „Великог континента”, евроазијског.

Да би се рекло – и ја се у то опасно запућујем, помало у шифрама, у мојим забрањеним откровитељским исповестима – шта треба темељно постићи да би се све потпуно променило, да би се „велики надисторијски преокрет” збио. То је тајни историјски догађај, „силазак у тај свет” Аја Софије, „онтолошке супруге Светог Духа”, у којој ће бити смештено будуће *Regnum Novissimum*. Као у Светом писму: „Затим се појавила на Земљи и живела је међу људима”.

Другим речима, на чисто симболичном нивоу, црква Аја Софија у Константинопољу

треба да буде ослобођена и враћена свом првотном обреду. Ми знамо да „ослобађање Аја Софије” представља један од највећих тајних циљева и великих есхатолошких планова које власт Владимира Путина још скрива, као и Руска православна црква (која то „најдубље скрива”).

Дакле, да закључим, свима који то треба да знају и свима који знају кажем следеће: задњег седмог маја, после полагања своје председничке заклетве, на високој церемонији у престоној дворани руских царева, у Кремљу, у присуству високих руских црквених православних достојанственика и Патријарха Алексеја Другог, као и великог шамана Сибира Тоизина Беренова, Владимир Путин је потпуно сам сишао, дуж дугог црвеног тепиха, низ степенице Кремља, да би отишао у унутрашње двориште у коме су га чекале његове оружане снаге са својим старим заставама, чију смотру је извршио, све према војном церемонијалу царске Русије. А Путинови гласни поздрави својим трупима били су исти као и поздрави руских царева. Све је на своме месту. Остало ће доћи, по провиђењу.

Русија Владимира Путина данас је једина стварно политички слободна земља Европске Уније и њена првотна предестинација, политичко-стратешка и империјална, са есхатолошком традицијом, потпуно је гарантована његовом личношћу, која није без неке „велике тајне”. Стварно, ко је Владимир Путин?

Криминална заблуда свих оних који се данас под окриљем Европске Уније посвећују, јер су патолошки несвесни или су убеђени неверници, неопрезном и потпуно субверзивном промовисању уласка Турске у Велику Европу, данас се указује у свом правом светлу. То је манипулација противна темељним интересима „Великог евроазијског континента”, усмерена на то да изнутра разбије данашње јединство – ново континентално јединство – европске цивилизације која се, током векова, борила против Турске и њених тежњи да изврши инвазију Запада и која је, данас, опет постала, преко „суђене заповести” за коначним ослобођењем Аја Софије у Константинопољу, прворазредни циљ нових ангажмана империјалних активиста „Велике Европе”. На тај начин, Турска, данас, није кандидат за пријем у Европу, већ за избацивање из Европе. <

(Наслов изворника: Jean Parvulesco – „*Une stratégie transcendente pour la Grande Europe*”). Аутор је угледни француски геополитиколог, писац и традицијски мислилац)

